

Albrechtsen (VS):

Betragtningerne om røde hunde kunne godt give anledning til at sige både det ene og det andet, men det er ikke så meget det, sagen drejer sig om. Jeg håber, at disse røde hunde vil bjæffe med fornyet og større styrke i fremtiden på baggrund af resultatet af kommunevalget.

Jeg vil starte med at sige tak til hr. Stinus for tilslutningen og også for hr. Stinus' understregning af nødvendigheden af konkret handling i forbindelse med det pålæg, regeringen fik i 3. maj-dagsordenen af 1984 om at gøre en indsats på dette område. Jeg er ganske enig med hr. Lasse Budtz, når han siger, at regeringen ikke har gjort nok. Faktisk kan man udtrykke det så enkelt, at regeringen ingenting har gjort. Det er ikke første gang, der er problemer med regeringens efterlevelse af de dagsordener, folketinget vedtager, men det bliver det ikke mindre beklageligt af.

FN-sagen, som flere har været inde på, synes jeg også ser ud til at kunne få et uheldigt forløb. Det vil efter min opfattelse være meget uheldigt, især når man sammenligner med folketingets dagsordener, hvis det, der står tilbage, er, at regeringen får lov til at stemme imod det eneste konkrete forslag i generalforsamlingen og der i øvrigt ingenting sker. Derfor er jeg meget glad for, at hr. Lasse Budtz så klart understregede, at der bør ske noget allerede på denne generalforsamling. Danmark bør gøre noget allerede på denne generalforsamling.

Jeg er nu ikke sikker på, at jeg vil give hr. Lasse Budtz ret i, at den resolution, der ligger fra cubansk side, er helt så elendig, som hr. Lasse Budtz vil gøre den til. Den er ingenlunde perfekt, det kan vi være enige om, men i mangel af bedre kunne den nu godt bruges, og det er stadig væk VS' opfattelse, at man burde stemme for den.

Men nu vel. Vi har hele tiden sagt, at kunne der laves et konstruktivt forslag – udenrigsministeren sagde sidste år, at det må være konstruktive forslag, det skal ikke være propagandaforslag – så synes vi, det ville være bedre. Så ville det sikkert også få bredere opbakning og tilslutning i generalforsamlingen, og det ville være godt.

Jeg synes, det er positivt, at der i dag faktisk ligger et signal fra partier, som udgør et

flertal i folketinget, om, at der bør ske noget konkret, der bør tages konkrete initiativer allerede på den nuværende FN-generalforsamling. Det må vi så håbe at regeringen lytter til, når det bliver sagt i denne debat. Vi vender tilbage til det under forespørgslen, men der skulle gerne fra regeringens side ske noget forinden.

En del har været inde på USAs og NATOs strategi, som ganske rigtigt står i vejen for at gennemføre et forbud mod førstebrug af atomvåben. Ministeren mente, at det var en forudsætning, at der skete en styrkelse af den konventionelle styrke i Vesteuropa, for at man kunne acceptere en aftale om forbud mod førstebrug.

Jeg er ganske enig med hr. Lasse Budtz, når det drejer sig om den helt, hvad skal vi sige, militære vurdering, man har i NATO-hovedkvarteret, at disse styrkemålsbetragtninger er vildt overdrevne. Der er ikke et sådant styrkeforhold på det konventionelle plan, at der ville kunne gennemføres, som hr. Lasse Budtz nævnte det, et overraskelsesangreb. Men rent bortset fra det er det, som hr. Thoft udtrykte det, ganske enkelt en forbrydelse at affyre disse atomvåben, jo da især som den første part, hvorved katastrofen udløses.

Jeg synes egentlig, det er forbløffende, at der er nogle, der kan gøre det til et forhandlingsobjekt at ville begå en forbrydelse. Det er det, ministeren vil gøre det til. Ministeren vil bruge adgangen til at begå denne forbrydelse som forhandlingsobjekt over for Warszawa-pagten. Derfor synes jeg, det er umoralsk. Det kan ikke moralsk forsvares at sammenknytte disse to ting i en forhandling.

Så vil jeg godt vende mig til det spørgsmål, som er rejst om Nordens og Danmarks placering i forbindelse med dette.

Ministeren sagde den 13. november, da vi havde en debat om NATOs kortdistance-atomvåben, at SACEUR, NATOs øverstkommanderende, får rådighed over a-våben i krigstid, men på en sådan måde, at brugen af atomvåben vil ske efter en politisk afgørelse på grundlag af konsultationer mellem alliancens regeringer. Det sagde ministeren.

Det hæftede jeg mig meget ved, for det er en forhåbning, ministeren kan have, men det er ikke noget, ministeren har nogen sikkerhed for. Det er jo således, at SACEUR er NATOs øverstkommanderende og har dér en